

ПУТИН СПУСКА ОТНОВО ЖЕЛЯЗНАТА ЗАВЕСА, ЛУКАШЕНКО МУ АСИСТИРА

Публикуван на: 24-01-2006

Източник: [БТА](#)

2005-а започна с оранжева революция и победа на справедливостта в още една европейска държава. Завършва обаче с ново разцепление на Европа, чийто символ стана газовият конфликт между Русия и Украйна. Конфликтът наистина е символ - нещо като чайката, извезана на завесата на Московския художествен академичен театър. На сцената обаче виждаме как се подписва договор, според който Беларус ще получава руски газ на комунистически цени, петорно по-ниски от цените за Украйна.

Впрочем става дума за събития от последното действие. Представлението още не е свършило и финалът засега е отворен. Кулминацията обаче - разцеплението на Европа по линията на границата с Русия, вече е реалност, а не театрален спектакъл.

Европа се отвори широко за интеграция с новите държави още преди 15 години. Сближаването вървеше успешно. "It's all about the values! - "всичко е в името на ценностите", обясняваха европейските политици. Свобода на словото, върховенство на закона, свободни избори. Тъкмо заради тези ценности десетки хиляди души стояха ден и нощ на киевския централен площад. Година по-рано същото стана и в Грузия. Дори Молдова с нейното комунистическо правителство обяви, че поема европейски курс. Битката за влияние в бившия СССР бе спечелена не от евтиния газ, а от ефимерни понятия като свобода на словото и прозрачни избори.

Това раздразни комплексите, засили обидите по повод изгубеното някогашно величие на империята. Навярно всички ръководни кадри из цяла Русия възмутено са тропнали с крак. Голяма държава, много ръководители, много тропания - затова се пропука чак земната кора. Европа започна да се разцепва надве. Всъщност тя направи всичко възможно, за да се сближи максимално с Русия. Дори си затвори очите за нарушенията на човешките права в Чечения. Непримирият лорд Джъд бе сменен от някаква трудно разбираема "европейска кръгла маса".

И тъкмо тогава започна рязкото поскъпване на газа - отначало за Грузия, Молдова и балтийските страни. Москва започна демонстративно да подкрепя Приднестровието и Абхазия, обяви се в защита на правата на рускоезичното население в Латвия и Естония. Впрочем рускоезичните латвийци след влизането на страната в Евросъюза загърбиха митингите, започнаха прилежно да учат латвийски език и се наредиха на опашки за изпити за получаване на гражданство. Някак по-комфортно им се стори да живеят в Евросъюза, отколкото да рисуват плакати с искания за рускоезични училища.

В представите на руското ръководство днес всички съседни на Русия държави, поели по европейски

ПУТИН СПУСКА ОТНОВО ЖЕЛЯЗНАТА ЗАВЕСА, ЛУКАШЕНКО МУ АСИСТИРА

път, автоматично образуват "пръстен на враждебност" около Русия. Единствената дупка, старателно прогризана в този геврек, е Беларус - последният съюзник на някогашната могъща империя. Един съмнителен съюзник, ще добавим. Последната диктатура в Европа. Задънена улица в историческото развитие. Но все пак е съюзник, "свой човек". И получава съответното отношение.

Преди да избухнат цветните революции, Владимир Путин винаги поддържаше дистанция в контактите с Александър Лукашенко. Говореше с ултиматуми, спираше доставките на газ посред зима, демонстрираше резерви към проекта за съюзна държава, изобщо всякак показваше, че подобен съсед е нещо като трън в петата. А и Лукашенко в отговор обвини Путин, че извършил терористичен акт спрямо народа на Беларус.

След промените в Молдова, Грузия и Украйна обаче Путин позатопли интонациите. Колкото до цените на газа, изобщо нямаше и преговори - 46 долара за 1000 кубика. Лукашенко предизвиква у Путин само лека погнуса, докато чувствата на руския лидер към Саакашвили и Ющенко са къде по-силни.

Свикнал да живее с борбата срещу НАТО и световния империализъм, Путин се оказва неподготвен да изгражда нормални отношения с т. нар. трансатлантическа общност. Нима светът може да съществува без някаква Берлинска стена? Ако не в Берлин, трябва да има такава поне по руските граници - като включим в "нашата" зона и послушната Беларус. И щом Европа наистина се е разцепила, щом е трудно да е поддържа равновесие, значи трябва да се движим в противоположна посока - към Азия.

Двамата останали съюзници - Путин и Лукашенко, се насочиха към пробив по азиатското направление. И двамата направиха обиколки из Китай. Путин маркира присъствие в Малайзия, Индия и на трибуната на АСЕАН. Лукашенко се прегърна със спикера на иранския парламент. Путин санкционира руско-иранските договори в ядрената сфера. И въпросите към Лукашенко тук са дори по-малко от тези към Путин. Лукашенко няма право да влиза в САЩ и в страните от ЕС. Не го пускат на Запад и пътят пред него е само един - към Изтока.

За Путин това обаче е съзнателен избор. Обиден на Европа и Америка, той се видя неспособен да направи Русия европейска страна и реши да построи евроазиатска държава. Един вид "Азиопа". Историческият опит обаче сочи, че евроазиатски държави просто не може да има. Азиатското начало със сигурност ще потисне европейското. Този път води към същата задънена улица, както и беларуският.

Трудно е да се предскаже къде ще отвее съдбата Путин и Лукашенко тази година. Нищо чудно обаче внезапно да се появят в Иран, в палестинските територии, в Либия или в Северна Корея. Точно натам води пътят, който са избрали.